

לבעלי יש בעיות שמיעה

שרה פותבת: בעלי בן 66. אני צעירה ממנו בעשר שנים. כשהיה צעיר, הוא שירת בצה"ל כקצין בחיל התותחנים, ומאז יש לו צפצופים באוזניים. בשנים האחרונות שמת לי לב שיש ירידה בשמיעה שלו. כשהוא מדבר בטלפון הוא צועק, כי הוא לא שומע. רדיו וטלוויזיה הוא שומע בקולי קולות. בתקופה האחרונה זה מפריע גם לתקשורת היום-יומית בינינו. הרבה פעמים אני אומרת לו משהו והוא לא עונה. דיברתי אתו על כך. הוא טוען שאני מדברת חלש מדי. הצעתי לו ללכת לרופא ולברוק את השמיעה. יכול להיות שהוא צריך מכשיר שמיעה. הוא מסרב בתוקף ללכת לרופא. הוא טוען שאני מגזימה ואומר שהבעיה היא, שאני מדברת חלש מדי. הוא אומר שהוא לא צריך שיגידו לו מה לעשות, וכאשר ירגיש שיש לו בעיה – הוא בעצמו ילך לרופא. מה את מציעה לי לעשות?

יש גם מכשירי עזר ואוזניות שמאפשרים לכבד השמיעה לשמוע את צלצול הטלפון, לשמוע טלוויזיה באוזניות, בלי להפריע לשאר הצופים, ועוד.

כדאי לברוק את ההצעה של מכשירי העזר ולהיעזר בהם. הם מקלים את החיים. אני בטוחה שעדיין לא נאמרה המילה האחרונה בנושא מכשירי השמיעה. העתיד יביא, ודאי, פתרונות טכנולוגיים טובים יותר. בעיות השמיעה לא ייעלמו בעתיד. אנחנו יודעים כי בני הדור הצעיר, שאוהבים לשמוע מוסיקה בקולי קולות, ישלמו על כך מחיר כבד. מומחים אומרים כי שמיעת מוסיקה בעוצמה (ווליום) חזקה מדי לאורך זמן – פוגעת בשמיעה.

פתרונות אנושיים

בצד הפתרונות הטכנולוגיים יש גם פתרונות "אנושיים". הם חשובים וטובים לא פחות. הכותרת שלהם: הבנה והתחשבות. אם אנחנו יודעים שלאדם יש בעיית שמיעה, אנחנו יכולים לעזור לו: נדבר חזק יותר, נדבר לאט יותר, נשב קרוב אליו, נשב מולו, כדי שיוכל לראות את תנועת השפתיים שלנו. וגם: נבחר מקום שקט לפגישה; ניפגש בקבוצות קטנות, שבהן כולם רואים את כולם מקרוב.

לא נתבייש לשאול: אתה שומע, או שאני צריך לדבר חזק יותר? נשאל בזהירות. אם אנחנו יודעים שהאדם מתבייש בבעיה שלו – לא נשאל שאלה כזו. פשוט נדבר לאט וחזק יותר. אם נראה שמה שאמרנו לא "עבר", נאמר שוב, בסבלנות.

אני מציעה לך לדבר עם בעלך בנחת ולהסביר לו שהבעיה שלו היא בעיה נורמלית. אין מה להתבייש בה. חבל לסבול. כדאי ללכת לרופא. לברוק, להתיעץ. אם הרופא יקבע שיש צורך במכשיר שמיעה – זה ממש לא סוף העולם. מכשיר שמיעה הוא כמו משקפיים... תוכלו לפנות למומחים ולמצוא את המכשיר המתאים ביותר. יש לפניו עוד שנים רבות לשמוע בשורות טובות...

ענת דותן

מכתבים למדור "הכל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הכתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il

מתרחקים. מותרים. לפעמים הם מעדיפים להיות לבד בבית מול הטלוויזיה. את הטלוויזיה הם יכולים להגביר...

גם כאן יש להם בעיה – הדיבור ברדיו ובטלוויזיה מהיר מאוד ולא תמיד ברור. הצעירים של היום פולעים את המילים. במקרים רבים גם ברדיו ובטלוויזיה אין הקפדה על דיקציה. צריך לתת את הדעת על כך!

פתרונות טכנולוגיים

לשמחתנו, לבעיית השמיעה יש פתרונות טכנולוגיים. יש בשוק מכשירי שמיעה שנועדו לסייע לכבדי השמיעה לשמוע טוב יותר. אבל, לצערנו, עד כמה שידוע לי (אינני מומחית בנושא), רוב המכשירים אינם מצליחים "להקנות" (לעשות כמו) בדיוק את פעולת האוזן. משיחות שלי עם קשישים אני לומדת, שהמכשיר שלהם אינו עושה סלקציה בין ה"רעשים" החשובים לבין רעשי הרקע. כתוצאה מכך, המשתמש במכשיר שומע את כל רעשי הרקע (קולות הספון, התנועה בפביש, הרדיו בקצה החדר) באותה עוצמה כמו את קולו של האדם שהוא מדבר אתו. הרעש הזה מפריע ומעצבן מאוד, עד כדי כך שקשישים רבים מוותרים על המכשיר ומשאירים אותו בבית או בכיס. כך המצב במקרים שאני מפירה במשפחתי.

העובדה הזו מצערת מאוד. כי אם אתה יושב בקבוצה ולא שומע מה שכולם אומרים, אתה הופך לסטטיסט. זו הרגשה איומה לך ולאחרים. קשישים רבים מרגישים "לא שייכים", מוותרים. זו הרגשה איומה.

ירידה בשמיעה היא תופעה נורמלית בגיל מבוגר, ובעלך אינו שונה מאנשים רבים בגילו שיש להם ירידה בשמיעה. אחוז גבוה של אנשים מבוגרים סובלים מבעיות שמיעה וזקוקים למכשירי שמיעה. צריך להודות בכך. אלה החיים...

לכולנו קשה לקבל את העובדה שאנחנו הולכים ומזדקנים. ירידה בפוש הגופני, ירידה בזיכרון, ירידה בשמיעה, קמטים פה ושם, שיער לבן. יש אנשים שקשה להם עוד יותר מאשר לאחרים. במקום לראות את העובדות, במקום לנסות לעזור לעצמם, במקום ללכת לטיפול כדי לחפש פתרונות – הם מתעלמים ומתכחשים לעובדות. יש אנשים שבמקום לראות את העובדות כמו שהן, אפילו באים בטענות לאחרים ומחפשים את האשם בהם. בעלך שיך כנראה לקבוצה הזו. הוא לא מוכן להודות בכך שיש לו בעיה. הוא אומר בפירוש שהוא אינו רוצה שיגידו לו מה לעשות, כי הוא יודע מתי הוא צריך עזרה.

על שמיעה ותקשורת

הירידה בשמיעה אצל קשישים גורמת בעיות רבות. הם אינם שומעים, ולכן הקשר שלהם עם העולם נעשה בעייתי. כאשר הם יושבים בקבוצה של בני משפחה, למשל, הם לא שומעים את השיחה. הצעירים מדברים מהר, ולא תמיד הם שמים לב לכך שסבא וסבתא אינם שומעים את מה שאמרו. הקשישים אינם שומעים, ולכן אינם יכולים להשתתף בשיחה. לא נעים להם לשאול כל הזמן: מה? מה אמרת? לא שמעתי...

לאט-לאט הם מאבדים עניין, מאבדים קשר,